

מסורת הש"ס

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

ק"ב.

עין משפט נר מצוה

בז א מיי פ"ד מהל'
ערו"ם הלכה ב סמג
עין טו:
מח ב מיי שם הלכה ו:
בז א מיי שם הלכה ט:
ג ד מיי פ"ו מהל' שכנים
הלכה ה סמג עין פד
טו"ע ח"מ ס' קסג עקיף
ב:
נא ה מיי פ"ט מהל'
מדרים הלכה ז סמג
לארץ רמז טו"ע י"ד ס'
ר"ז עקיף לב:
נב ו ז ח מיי פ"ד מהל'
ערו"ם הלכה י סמג
לארץ טו:
נב ט י מיי שם הלכה יא:
ג ד ב ל מ מיי שם הלכה
יב והלכה יג ונע"י
כ"ע:

אין מחרימין אותן אבל נכסים שיש להם בלחמה העיר מחרימין אותן
ועומא מפורש לקמן: **אמר ר"ש מפני מה וכו'.** בכל דוכתי דרש
ר"ש טעמא דקראס: **ה"ג אמר מר ואם כל** (שללה) אשר זה לרבות
נכסי רשעים שצחלה לה: **אמר רב חסדא וננקצלין לחוסה.** נכסי

רשעים הקרוצין לעיר שיכולים לקצצם
למך העיר בלחמה ויז עממו שוכסין
שלל העיר לרבות לשורפן הן אכזדים
עמה אכל רחוקים דאין מגיעין לעיר
אין אכזדים. ודוקא שכבר היו לחוסה
אלא שמעכשו היו מופקדים ביד
אחרים אכל לא היו מעולם בלחמה
כגון דנפלה להם צירוסה לא קרינא
ציה שללה ואין הממון אכד: **אלא**
ידיהו. דניי עיר הנדחת ומופקדים
הם צעיר אחרת: **הא אמר.** רב חסדא
ובנקצלין לחוסה והא אין נקצלין:
דקבל עליו אחריו. צני עיר הנדחת:
כמאן דלא פליגא. (א) א"ל לחזית
בשר בלא שחיטה ואפילו שחיטה משחט
אין בשחיטתו כלום דלא לשחיטה
קיימא אלא למיתה ושחיטה זו היא
מיתת הבהמה ואין היתר אפילו
החלי שאין של עיר הנדחת דכי שחט
לסימן דעיר הנדחת אינו שחט אלא
ממית ולא מהניא ציה שחיטה:
עיסה. כל אימת דצני פליג לה ואין
חלק של עיר הנדחת מעורב צו:
ל"ש שחיטה משחט ל"ש קטלא מקטיל.
דצין בשחיטה וצין בהריגה קרינא
ציה לפי חרצט דאפילו שחיטה מיתה
בעלמא היא ולא מהני מדי או
דילמא לפי חרצ היינו שלא דכר
שחיטה אכל דרך שחיטה מהניא לה
לטהרה מדי נצילה דנהי דלאכילה
אימסרה ואיסור הגאה הוא אכל
מיהני לטהרה מדי נצלה: **שיער**
נשים דקניניות. שבעיר הנדחת מהו
אי הוו צכלל ואת כל שללה תשרף
או לא: **רשעניות.** פשיטא לן דישרף
עם שלל העיר: **פלישה.** שרץ
לגלמה: **פיאה נכרים.** גזיל של
שערות דעלמא שעושין לגוי קא מצעי
ליה לרצ יוסף אס של דקניניות הוי:
מחזר בגופה. שנקשר צה: **בגופה**
דמי. וכס שאין שורפין מלבושין
שעליהם שהרי דקניניות הן כך אין
שורפין אותו גזיל: **דמלי כסבטא.**
מלה אותו גזיל צידת ואין קשורין
צה עכשו: **כיון דעילא ונפקא.**
רגילה לקוסרה מדיר אף על פי שלא
קשרו עכשו כל מקום שיהא שם נדון
כמלבוש שעליה דכל שעתא דעמה
עליה וכשאר מלבושין דמי: **רחובה**
מעיקרא משמע. רחובה שהיה לה
מתחלה ולא שעושין לה רחוב עכשו:
הוי

קשיא. לשון הפסוק קשה לתוך למ"ד חולקין (א) אבל לא מיתות:
גרידי. בלל"ת נמשכין וכן גרים רצי בכוליה הש"ס מגריד גריד ונ"ל
שהוא לשון גרידא דמפרשין יחיד על שם שהוא יחיד משוך ומופרש
הוא מן הכל ואין לאחרים סביביו ולשון ארמי הוא ואין דומה לו
בפסוק (ודומה לו). אבל גורדו
ומעמידו על גלדו (ר"ה ד' כו): **הוא**
לשון עברי ודומה לו בפסוק (איוב ב)
ויקח לו חרס להמגרד צו בלל"ת ופי'
לשון חטיטה שמחטט וגורד צסקין
או בכל דבר. וגורד צרי"ש לשון עברי
הוא כמו (שבת ד' כב). גורל אדם
מטה כסא ושלמן וכן (צ"ד ד' פו).
היה מגרר ויואל מגרר ויואל: **בשר**
נפשיהו גרידי. ומעשיהם מעשה
ואדוקים ציותר הואיל ומעמלם הם
דמין דין הוא שיעשה עיר הנדחת:
אכל כנף. דהודמו צמר נשים וקטנים
גרידי שאין אדוקים כ"כ: **יחי**
עדינן. היאך נעשין רוצה נדחים
הואיל דלרצין עדים והמלכה לכל
אחד ואחד: **דינן וחובשין.** כשרואין
צ' או ג' מהם עובדים ע"ז לא
יסקלו אותן ומניחין כל האחרים
מלסקול אלא דנין אותם לסקילה
וחובשין אותם צצית הסוהר וכן
עושין עד שרואין אס מלטרפין לרוצה
וחוזרין ודינן אותם דין אחר להריגה
ומלצדין את ממונם: **ומענה אס**
דינס. שלאחר שנגמר דינס אתה
מסעה אותם ומענה את דינס:
דינן וסוקלין. עד חליין דמחזקינן
להו כחידים ודינן וסוקלין ומחליין
ואלין נמצר הדבר למפרע שהודחו
רוצה והוו צסיף וממונם אכד ומחליין
ואלין אי אתה רשאי למשכן למיתה
חמורה: **ור"ל אמר מרצין להם צמי**
דינן. לאו משום דאין דינן צ' ציוס
אחד דהא אמרת צפרק נגמר דינן
(לעיל טו). דצמיתה אחת דינן אלא משום
דפשי עדים לכל אחד ואחד ואין פנאי
לחקור כל אחד ואחד ציוס מרצין
להם צמי דינס כדי שמתקבל עדותן
ציוס אי ויגמר דין כולם ציוס אחד:
לשעריד. לצ"ד שבערין דהיינו
סנהדרי קטנה: **ואי אתה מוציא.**
אלא סנהדרי גדולה: **אלא מרצין**
להם צמי דינן ומעניין צדיניהם.
אס הוו מרצין ואס הודחו רוצ'
מעלים את כולן לצ"ד הגדול: **דמה**
יהא צעיר. משנה צהשומפין (צ"ב ז' א):
ויהא כלנשי העיר. ליתן צצורכי
העיר: **למיהו כצני מתא.** שיהא
נקרא כצני העיר אין נקרא צפחות
מ"צ חדש אכל להקרות מיושבי
העיר כיון ששהה ל' יום נקרא מלנשי
העיר וקרינן צבו את יושבי העיר
ההוא (א): **והסניא.** צניחותא: **המודר**
הנאה. שאומר הרי עלי קונס אס
אהנה: **החרס אותה פרט לנכסי**
צדיקים שצחולה לה. שאס היו
צדיקים דרים צמוכה והיו להו נכסים
מופקדים צמקום אחר ציד אחרים

(א) לעיל טו. ע"ש. (ב) צ"ב (ג) צ"ב
ה. ע"ש. (ד) צ"ב (ה) צ"ב (ו) צ"ב
ח. [מוסף מדרים פ"ב]
ט. [מוסף פ"ד]
י. [ערכין ז' וס' הנדחת ר'
יוסי צ' חניא] (י) [נש]
הגירסא צסכתא מרנוס של
יחיד מתיא לך וסוכמא,
(ח) [על מה] (ט) [אין]
חולקין. [רש"ש] (י) [נדחים]
[ג] (י) [לעיל כה].
ט' רש"א מ"א, (ח) [נדחים]
[ג].

תורה אור השלם

1. והוצאת את האיש
ההוא או את האשה
ההוא אשר עשו את
הדבר הרע הזה אל
שעריך את האיש או את
האשה וסלקתם באבנים
דבריהם יו ה
2. הבה תבה את ישיבי
העיר ההוא לפי חרצ
החרס אתה ואת כל
אשר בה ואת בהמותיה
לפי חרצ: דברים יז טו
3. ואת כל שללה תבקע
אל תוך רחבה ושופת
באש את העיר ואת כל
שללה כליל לך אליהך
והיתה תל עולם לא
תבקע עוד: דברים יז יז

גליון הש"ס

נב' עיסה חציה של עיר
הנדחת. ע"י שגלת אריה
ס' פ"ט: שם יצא זה
שמוסר תלישה. ע"י לעיל
מו ע"ב מוס' ד"ה תלישה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כמאן וכו'
דאי אפשר:

הגהות הגר"א

[א] נב' ואת כל אשר בה.
נמחק:

מוסף רש"י

פחות מיכן הן בסקילה.
כדין שאר יחידים (ב"ב ח. ח).
ויהא כאנשי העיר.
שגלת עמהם בעול (שם ז').
למיהו מחבי מתא.
בשליש יום, וגבי עיר
הנדחת כמיז יושבי העיר
(שם ח. ח). שיער נשים
צדקניות. של עיר הנדחת
שלא הודחו עמה (שורבין ז').
בפיאה נכרית. שנקרה
הנקת לשערה קא מיעשא
ליה אי כגופה היא ויואל
עמה, אי כממונה, וק"ל
צדיקים שצחולה ושלמן
ממנה ערומים וכל ממונם
צסקר, דכמי ואת כל שללה
תקבון וגו' (שם).

אחרת דמפקדי בתוכה והכא במאי עסקינן כגון דקביל עליה אחריות
מהו דתימא כיון דקביל עליה אחריות כדיריה דמי קא משמע לן אמר רב
חסדא ב"המה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת אסורה ע"סיה
חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת מותרת מאי טעמא בהמה כמאן
דלא פליגא דמיא עיסה כמאן דפליגא דמיא בעי רב חסדא בהמת עיר הנדחת
מהו דתיתנהי בה שחיטה לטהרה מדי נבילה לפי חרצ אמר רחמנא לא שחטא משחט לא שנא קטלא
מקטל או דלמא כיון דשחיטה מהניא לה שחיטה מאי תיקו בעי רב יוסף שיער נשים צדקניות מהו אמר רבא הא
דרשעיות אסור תקבין ושרפת כתיב מי שאינו מחוסר אלא קביצה ושריפה יצא זה שמחוסר תלישה וקביצה
ושריפה אלא אמר רבא בפאה נכרית היכי דמי אי דמחזר בגופה כגופה דמיא לא צריכא דתלי ב"בסיבמא
כנכסי צדיקים שבתוכה דמי וואבר או דלמא כיון דעילא ונפקא כלבושה דמי תיקו: ואת כל שללה תקבון
אל תוך רחובה וכו': ת"ר אין לה רחוב אינה נעשית עיר הנדחת דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר אין
לה רחוב עושין לה רחוב במאי קמיפלגי מר סבר רחובה מעיקרא משמע ומר סבר רחובה השתא נמי משמע:
והקדשות